

Spomin Marte Jelnikar (* 1937):

»Leta 1953 me je mama, predica v predilnici, vzela s seboj na špinerbal. Stara sem bila 16 let, ravno toliko, da sem že rada šla od doma. Vse se mi je zdelo novo in zelo zanimivo. Čeprav sem že znala malo plesati, sem bolj sedela in opazovala celotno dogajanje. Navala ni bilo, tudi povabljenih gostov nisem opazila. Mama je oblekla oprijeto, malo podaljšano, rjavo obleko. Velik V izrez je zapolnila čipka, ponovila se je tudi ob robu kratkih rokavov. Zraven pa salonarčke. Obleka ni bila nova, tudi ostale uslužbenke so pobrskale po stari garderobi. Ta čas se ni dobilo. Sama sem oblekla kar sem pač imela doma.

Na špinerbal sem hodila kar nekaj zaporednih let, še tudi po poroki in pozneje s sinom in hčerko. Tako sem lahko spremljala, kako se je z razvojem industrije in boljšim standardom vračala plesu predvojna elitnost. Seveda se plesalke niso več oblačile v strogo večerne toalete, pač pa so se ravnale po takratni modi in konfekcijski ponudbi. Z raznimi dodatki so še vedno ustvarile svečan in očem prijeten videz. Imela sem to prednost, da je mož veliko potoval po svetu in mi prinesel kakšen izbran kos blaga iz tujine, pri nas ni bilo prave kvalitete. Če je bila kakšna možnost, sem šla po nakupih tudi v Trst ali Avstrijo.

Litijski ples predilcev se je v povojnem obdobju ponašal že z več letno tradicijo in užival v širši družbi, Sloveniji in Jugoslaviji, svoj ugled. Takšne plesne prireje so pričele prirejati tudi druge tekstilne tovarne, a najbolj družabno in prijetno je bilo ravno v Litiji. Spomnim se, da so tuji partnerji komaj čakali na povabilo.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 110.